

Sygn. akt V CSK 73/14

POSTANOWIENIE

Dnia 11 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa J. M.

przeciwko [...] "C. [...]" Sp. z o.o. w K.

o stwierdzenie nieważności uchwały zgromadzenia wspólników ewentualnie o

uchylenie uchwały zgromadzenia wspólników,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 września 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 27 czerwca 2013 r., sygn. akt V ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą stanowiły podstawę wstępnej, merytorycznej oceny skargi kasacyjnej z punktu widzenia kwalifikowanych przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Dla skutecznego powołania się w skardze na przesłankę z punktu czwartego tego przepisu konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia lub też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę.

Argumentacja pozwanej powołana w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie prowadzi do stwierdzenia, że wystąpiła przesłanka, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zwłaszcza w aspekcie przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Zarzucając naruszenie art. 316 k.p.c. oraz art. 269 k.s.h. skarżąca pomija, że Sąd drugiej instancji wskazał jako decydujące konkretne okoliczności, które stanowiły podstawę uznania, że zaskarżona uchwała jest sprzeczna z dobrymi obyczajami i ma na celu pokrzywdzenie współnika, odnosząc się przede wszystkim do sytuacji faktycznej z okresu podejmowania uchwały. Wbrew argumentom wniosku przyjął również, że do czasu skutecznego wyłączenia powódka posiada pełnię praw i obowiązków współnika. Analiza wywodów zawartych w uzasadnieniu wniosku w kontekście motywów Sądu Apelacyjnego prowadzi do wniosku, że w niniejszej sprawie

nie zachodzi oczywistość uchybień w zakresie stosowania lub wykładni prawa i to uchybień o charakterze kwalifikowanym, wynikająca z treści samej skargi i widoczna *prima facie*.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

[aw]